

ÚJVIDÉK

A GALAMBSZÍVŰ VÁROS

Újvidék Város
Idegenforgalmi Szervezete
2017.

Град Нови Сад

Újvidék, a galambszívű város

Képeskönyv gyermekeknek
Első kiadás

A szöveg szerzője:

Dušan Đurđev

Recenzensek:

Dr. Olga Hadžić professzor, akadémikus

Dr. Dušanka Đurović professzor, gyermekpszichológus

Illusztrációk:

Sašenjka Meljnikov Ivanović

Grafikai tervezés:

Ecodesign, Újvidék

Lektorálás: Lingua

Kiadja:

Újvidék Város Idegenforgalmi Szervezete

A kiadásért felel:

Branislav Knežević

Nyomda:

Futura

Példányszám:

500

ISBN 978-86-88855-83-9

CIP - Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
087.5

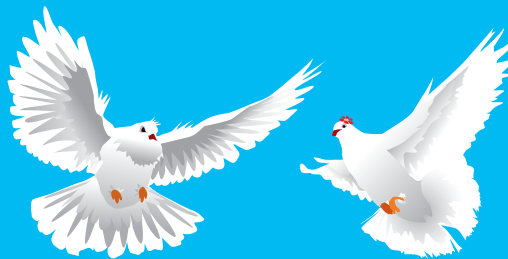
ЂУРЂЕВ, Душан
Újvidék a galambszívű város / a szöveg szerzője Dušan
Đurđev ; illusztrációk Sašenjka Meljnikov Ivanović. - Novi
Sad : TONS, 2017 (Petrovaradin : Futura). - 32 str. : ilustr. ;
21 cm

Tiráž 500.

ISBN 978-86-88855-83-9

1. Мељников Ивановић, Сашењка [илустратор]

COBISS.SR-ID 319099911

GALAMBSZÍVŰ VÁROS

– Hadd mutatkozzunk be! Galambfi vagyok, ő pedig Galambka, a barátnőm. Az újvidéki Városháza padlásán láttuk meg a napvilágot. Talán éppen ezért, nekünk ez a világ legszebb városa. Naponta felette röpködünk, élvezzük csodáit és szinte mindig felfedezünk benne valami újat. Ezért hívunk titeket is, csatlakozzatok hozzánk és együtt fedezzünk fel olyasvalamit, amiről eddig nem is tudtatok! Most azt kérdeitek, hogyan, mert nektek nincsenek szárnyaitok. Tévedtek. Ismert költőnk Miroslav Antić írta:

„Szárnya van minden gyermeknek, csak elő kell vennie rejtekéből, és máris repülhet vele.”

Nem hiszitek? Ő komoly ember volt, nem csapna be titeket.

Gyerünk! Jusson eszetekbe, hol rejtőznek szárnyaitok és máris repülünk.

A VÁROSHÁZA

- Galambfi! Galambfi! – kiáltozott Galambka, a fehér galamblány, miközben az ifjú galamb ágacskával a csőrében a Városháza tetején landolt.
- Nem köszönhetek, mert a csőrömben tartom ezt az ágacskát – morgolódott Galambfi.
- Minek neked az ágacska? – turbékolta Galambka.
- Fészket akarok rakni a Városháza padlásán, ami csak a mi kis meleg otthonunk lesz.
- Remek! – örvendezett Galambka, majd rápillantva a homlokzatra rajzolt városcímerre, meglátta a csőrében ágacskával a három torony felett lebegő fehér galambot: - Nézd csak, a címeren a galamb hasonlít rád!
- Természetesen. Ez a galamb olajággal a csőrében távoli rokonom.
- Tényleg? Ő is fészket rakott, ahhoz gyűjtögette az ágacskákat?
- Ez egy kicsit hosszabb történet... Majd egyszer elmesélem. Amit mondtál, az lényegében igaz.
- Az olajágacskáról is? – kérdezte csodálkozva Galambka.
- Igen, ezek béke ágacskák – bólogatott Galambfi.
- És miért éppen az olajágacska jelképezi a békét?
- Talán, azért, mert régen az olajfa-termesztőknek nem kellett katonának bevonulni és a háborúba menni – magyarázta Galambfi.
- Most már értem – mondta elragadtatással Galambka. – Akkor ez azt jelentené, azért építik a fészket olajágacskából, hogy békeesség legyen a házban.
- Pontosan így van, Galambkám – válaszolta Galambfi, és hevesebben kezdett el dobogni a szíve. – Azért hívjuk ezt a várost *galambszívű városnak*.

A VASEMBER

– Terjesszük ki a szárnyainkat egy körre! – szólt Galambfi. – Meg akarom neked mutatni, mennyivel szebb a városunk madártávlatból.

– Örömmel – válaszolta Galambka, és együtt emelkedtek a magasba.

– Várj! Itt egy kicsit megállunk, meg szeretnék neked mutatni valamit – szólt Galambfi, és rászállt Svetozar Miletić szobrának bronzvállára. – Látod ott fenn azt a vasembert? – kérdezte Galambfi.

– Igen. Mit csinál ott fenn?

– Őrködik, Galambka. Őrzi a várost azoktól, akiknek nem tisztességes a szándékuk. Amikor észreveszi őket, jelenti ennek a szakállasnak, akinek a vállán állunk, ő pedig ökölbe szorított, felemelt kezével dühösen rájuk förmed. Ettől a betolakodók megijednek és elmenekülnek.

– Látod mekkora, nem csoda, hogy félnek tőle. Őszintén szólva, nekem sem mindegy – búgta bizalmasan Galambka.

– Neked nincs mitől tartanod. Ő a barátunk nekünk galamboknak. De ha már kellemetlenül érzed magad, továbbrepülünk – turbékolta Galambfi, és elröppentek Miletić válláról.

A ZMAJ-SZOBOR

- A Hársfa utcán át repülünk.
- Galambka, ez nem Hársfa utca, hanem Zmaj Jova – javította ki Galambfi.
- És ki az a Zmaj Jova? – érdeklődött Galambka.
- Szégyen nem tudni. Az igazi neve Jovan Jovanović Zmaj. A mi legnagyobb gyermekírónk volt. Minden gyermek szereti, és Jova bácsinak hívja.
- A miénk? – csodálkozott Galambka.
- Igen, mert itt született Újvidéken, mint mi is. Most megmutatom azt is, hol. Fordulj itt balra, a Miletić utcába! Tekints lefelé! Ebben az utcában van a város legmagasabb pontja. Ha a Duna kiöntene és elárasztaná a várost, itt sziget maradna. És nem csak itt, hanem az Aranygerenda utcában is, ahol Jova bácsi született.
- Mutasd meg, hol volt a fészek, ahol Zmaj* kikelt! – türelmetlenkedett Galambka.
- Jova bácsi nem igazi sárkány, hogy tojásból keljen ki. Ő ember és az édesanyja szülte – magyarázta Galambfi.
- De hol, akkor a szülőházát mutasd meg! – követelőzött Galambka.
- Nem mutathatom meg. Azt a kis sárga házat lebontották, a helyén nagy iskola épült, gimnázium, amely ma a nevét viseli.
- Szégyen. Mindig van valaki, aki a fészkeket rombolja, legyen az madáré, sárkányé vagy emberé – turbékolta bánatosan Galambka.
- Teszünk egy kört a gimnázium felett, és leszállunk megpihenni – javasolta lihegve Galambfi.
- Nagyszerű! – örült meg Galambka. – Mire szállunk le?
- Jova bácsi fejére – tréfálkozott Galambfi.
- Ne legyél ilyen! Nem kell az emberek fejére mászni – szégyenlősködött a fehér galamblány.
- Az élő emberére nem, de amikor már szobor, akkor mindegy.

* Zmaj - magyarul sárkány

A VÁROSI KÖNYVTÁR

– Jova bácsi írt rólunk is verset? – érdeklődött Galambka a neves költő bronzfején állva.

– Nem sokat. Csak egyre emlékszem, a *Galambomra*. Így kezdődik: *Drága galambom, egész délben hol voltál?*... – kezdte volna Galambfi, de megakadt.

– Tovább?

– A többit elfelejtettem – ismerte be Galambfi.

– Végre van, amit te sem tudsz! – vidult fel Galambka. – De Jova bácsi is ennyi verset írt mindenféléről, rólunk galambokról meg alig írt.

– Talán... - töprengett Galambfi, és mintha derengett volna neki valami: - Látod, Galambka ezt a bordó épületet a Duna utca sarkán? Most itt van a könyvtár. Sok szép könyv és kifestőkönyv található benne. Valamikor régen ebben a házban nyomda működött, ahol Jova bácsi a *Neven* című ismert gyermeklapját nyomtatta.

– Most ennek mi köze a galambokról szóló versekhez? – szakította félbe Galambka.

– Szerintem van köze. Ugyanabban az időben Zomborban is megjelent egy gyermeklap és *Golub/Galamb* volt a neve, és talán éppen ezért nem akart Jova bácsi a galambokról verseket írni, hogy ne reklámozza ingyen a lapot – fejtegette Galambfi.

A FEHÉR OROSLÁN-HÁZ

– Nézd csak, milyen érdekes az a ház a sarkon, a könyvtárral szemben! – mondta kíváncsian Galambka.

– Ez a legrégebbi ház a városban. Több mint háromszáz éves és *Fehér Oroszlán* a neve – tájékoztatta Galambfi.

– Miért van neve a háznak? Inkább számuk és nem nevük van a házaknak – bölcsekedett Galambka.

– Valamikor régen egyes házak a számuk mellé nevet is kaptak. Így például a téren a ház, amelyen a páncélos áll, a *Vasember* nevet viselte – magyarázta Galambfi.

– Jól van, jól van... - szakította félbe Galambka. – A vasembert értem, de nem látom, hol van ezen a házon fehér oroszlán?

– Ezt senki sem tudja... De lehetséges, hogy valamikor fehér oroszlánt festettek rá, ám amikor a házat tatarozták és bemeszelték, a homlokzatáról eltűnt a fehér oroszlán – okoskodott Galambfi.

– Ezt biztos most ötlötted ki – mondta Galambka.

– Beismerem, hogy igen. De miért ne történhetett volna ilyesmi? – magyarázkodott Galambfi, majd folytatta a történetet. – Látod ezt az utcát? A Duna utca úgy jött létre, hogy az emberek töltést építettek, amely a pocsolyákon át vezetett. Ezen az úton jutottak ki a Duna partjára és a hídra, amelyen át lehetett kelni Péterváradra.

– És a Duna park?

– Akkor még nem volt meg, a helyén náddal benőtt láp húzódott – magyarázta Galambfi. – Idővel az emberek földet hordtak rá, és csak a legalacsonyabb részeken maradt víz, ott ahol ma a parkban a tó áll.

– Hattyúk tava! – mondta Galambka.

– Pontosan. Odamegyünk a csodálatos előadásra – javasolta Galambfi, majd együtt felröppentek Jova bácsi fejről.

A DUNA PARK

A Duna utca, majd a Duna park hatalmas fái felett lebegtek, egy kört téve a tó körül és szálltak a szomorúfűz tetejére.

– Látod Galambka, ez a világ egyik legkisebb szigete. A sok-sok tavacska közül, amelyek a Duna partjai mentén keletkeztek, csak ez a legnagyobb és legmélyebb maradt meg, benne pedig egy darabka szárazföld.

– Hm, feltételezem, hogy a szigetecske lakatlan – állapította meg Galambka.

– Tévedsz. A szigetecskét kacsák, hattyúk és teknőcök lakják. És el ne felejtsem megmondani, hogy a neve Erzsébet – turbékolta Galambfi.

– Miért Erzsébet? – kíváncsiskodott szokásához híven Galambka.

– A szigetecskét Erzsébet osztrák császárnéről nevezték el. Mivel egyben Magyarország királynéja is volt és az Elisabeth magyarul Erzsébet, a parányi sziget róla kapta a nevét.

– Miért magyarul? – csodálkozott Galambka.

– Mert abban az időben Újvidék az egykori nagy császársághoz tartozott, amelyben magyarul és németül beszéltek – magyarázta Galambfi.

– És mi köze ehhez ennek a fának, ennek a szomorúfűznek? – kérdezősködött tovább Galambka.

– Hogy nem érted, Galambka? Már maga a neve is mondja, hogy a fűz szomorú, mert gyászol.

– Kit gyászol?

– A császárnét siratja, aki tragikusan végezte életét, mert...

Nem akarom tovább hallgatni – szakította félbe Galambka. – Nem érdekel, mi történt, nem szeretem a szomorú végű történeteket.

A BÁNI PALOTA

– Galambfi, mi fehérlik ott? – érdeklődött Galambka csőrével a Báni palota felé mutatva.

– Mit gondolsz, mi lehetne?

– Engem egy zátonyra futott fehér hajóra emlékeztet – közölte Galambka.

– Igazad van. Amikor felépült az épület *Báni palotának* nevezték el, aki pedig az építési terveit készítette, szerette volna, ha dunai hajóra hasonlítana - magyarázta Galambfi, majd gondolataiba merült.

– Min töprengsz? – kérdezte Galambka.

– Egy legenda jutott eszembe... De, semmi... – mondta Galambfi. – Úgyis tovább kell repülnünk.

– Meséld el, miért vagy ilyen?

– Na, jó. Egyébként is megígértem, hogy egyszer elmesélem neked a történetet. Egy legenda szerint hosszas esőzés után a Földön nagy árvíz, özönvíz keletkezett. Egy Noé nevű ember, aki tudta, mi fog történni, előtte egy nagy bárkát épített, és oda menekítette a családját és mindegyik állatból egy-egy párt. Napokig hajóztak, és várták a víz visszahúzódását. Noé azon gondolkodott, hogyan fog erről értesülni, amikor eszébe jutott, kiengedi a fehér galambot, hogy a magasból ellenőrizze, látszik-e valahol a láthatáron szárazföld. Egy nap a galamb olajfa ágacskával a csőrében tért vissza. Mivel az olajfa alacsonyra nő, az ágacska jelezte, hogy a víz kezd lassan apadni, és hamarosan előtűnik a szárazföld – fejezte be Galambfi.

– Most már értem, miért tart a rokonod Újvidék címerén ágacskát a csőrében – közölte Galambka.

– Meghallgattad a történetet, és meg is tanultál belőle valamit. De itt az ebéd ideje. Vissza kell repülnünk a térre, tudod, hogy oda jár egy jóságos anyóka, aki kenyérmorzsákat hoz nekünk. Ha elkésünk, éhesek maradunk – figyelmeztetett Galambfi.

A „RÉSZEG ÓRA”

- Galambfi, mi van veled? Honnan lenne ebédidő, még csak tíz óra van – csodálkozott Galambka.
- Hogy, hogy tíz óra? Talán lábórád van? – tréfálkozott Galambfi.
- Nincs, de ott az óra a tornyon, a Péterváradi vár felett, nézd meg! – utasította Galambka.
- Ugyan már, Galambka, az a *Részeg óra*! – nevetett Galambfi.
- Először hallom, hogy egy óra is lehet részeg – kételkedett Galambka.
- Nem szó szerint részeg, hanem a többi józan órával összehasonlítva, rajta a nagymutató mutatja az órákat, a kismutató pedig a perceket, ami szokatlan egy órán – magyarázta Galambfi.
- Miért mutatja a nagymutató az órákat? – kérdezte zavartan Galambka.
- Azért, mert messziről jobban látszik a nagymutató, mint a kicsi, a hajósoknak pedig fontosabb volt az órákat, mint a perceket látni – magyarázta Galambfi.
- Ezért hívják *részeg* órának?
- Nem csak ezért, hanem azért is, mert nem éppen megbízható, nyáron siet, télen meg késik – folytatta Galambfi.
- Akkor tényleg, komolytan – kommentálta Galambka.
- Nem így van. Ez azért történik, mert vasból készült, ami a meleg hatására kitágul, a hideg hatására pedig összehúzódik. Ennek következtében a mechanizmusának kerekei hol megnőnek, hol pedig összezsugorodnak, minden megbomlik, ami aztán befolyásolja az óra pontosságát.
- Aha – bólogatott Galambka, és úgy tett, mintha mindent értene.
- Tehát már majdnem dél van, és nem tíz óra. Akkor repüljünk ebédelni! – javasolta Galambfi szárnyait emelgetve.

A SZOKOL OTTHON

Galambfi, ne repülj arra! – kiáltott rémülten Galambka.

– Miért ne?

– Ne repülj a Szokol* Otthonon át!

– Miért ne? – kérdezte kissé ingerülten Galambfi.

– Mert a sólymok a galambok legnagyobb ellenségei, és látod, itt van az otthonuk – turbékolta szinte sírva Galambka.

– Ne aggódj! Nem igazi sólymok vannak itt, hanem ez szertornász egyesület, ahol az ifjú sportolókat *sólymoknak* nevezik – magyarázta Galambfi.

– Biztos vagy benne?

– Egészen biztos – jelentette ki magabiztosan Galambfi.

– Akkor megkönnyebbültem – mondta Galambka, igaz a szíve továbbra is hevesen vert.

– Te is benézhetnél néha oda, ha nem is a tornaterembe, legalább megnézhetnél néhány szép előadást. A Szokol Otthonban a felépítése óta működik az Ifjúsági Színház – mondta Galambfi.

– Mehetnék, de csak veled. Tudod, én még soha nem jártam színházban. Egyszer voltam cirkuszban, de nem tetszett – csivitelte Galambka.

– Miért nem tetszett? – kíváncsiskodott Galambfi.

– Ott volt egy ember, egy bűvész, aki a kabátujjából, zsebkendőjéből, újságjából, kalapjából varázsolta elő a galambokat. Annyira sajnáltam szegény madarakat. Képzeld el, milyen lehet nekik, ha valakinek a kabátujjában, zsebében vagy a kalapjában kell lakniuk? Szörnyű! – hangzott zaklatottan Galambka.

– Szörnyű! – szólt egyetértően Galambfi. – De a színház valami egészen más. De majd meglátod – bízta Galambfi, majd a szárnyával jelt adott és jobbra, a tér felé fordult, Galambka pedig követte.

*a sokol - magyarul sólyom

OSTORFA

- Nézd milyen nagy ez a fa! Ez a legöregebb fa a városban? - kérdezte Galambka.
- Dehogy. Ez az ostorfa csak körülbelül százhusz éves – magyarázta Galambfi.
- Azt mondd *csak*, és több mint száz éves? – lepődött meg Galambka.
- A fák hosszú életűek és több száz évet is élhetnek.
- És melyik fa idősebb ezen a környéken ennél az ostorfánál? – tudakolta Galambka
- A Kamenicai parkban és Csenejen léteznek kétszáz évesnél is idősebb fák – válaszolta Galambfi.
- Több mint kettőszáz évesek, ejha! – csodálkozott Galambka. – Nézd csak, ennek az ostorfának finom lila bogyói is vannak!
- Ezek a bogyók különösen ízletesek. Megígérem neked, hogy ebéd után ideröpülünk, ebbe a zöld cukrászdába, hogy csemegézz – mondta picit türelmetlenül Galambfi, mert elkezdett korogni a gyomra, és sietősen folytatta útját a Szabadság tér felé.

A VÁROSHÁZA TORNYA

– Majdnem elkéstünk – mondta Galambka. – Az anyóka már szétszórta a morzsa felét és egy szelet száraz kenyeret is.

Amikor felcsipegették az összes morzsát, Galambfi és Galambka a Városháza tornyára repültek megpihenni és a város látképében gyönyörködni.

– Látod Galambka, itt, ebben a toronyban lakott valamikor Szent Flórián harangja – magyarázta Galambfi.

– És ki az a Szent Flórián? – kérdezte Galambka.

– Ő óvta a városokat a tűztől – válaszolta Galambfi.

– És hol van most a harang? – kérdezősködött tovább Galambka.

– Eltűnt a háború idején.

– És ez? – mutatott Galambka az ott levő harangra.

– Ez másik harang.

– Ezt használják manapság a tűzoltók? – érdeklődött Galambka.

– Nem. Ez most dísz. A tűzoltók most más helyen tartózkodnak, a torony csak a miénk, galamboké.

– Jó, és mi volt ezen a helyen mielőtt felépítették volna a Városházát? – folytatta a kíváncsiskodását Galambka.

– Itt egy újvidéki hentes egyszerű háza állt. Mielőtt úgy döntöttek, hogy ledöntik, és a helyén felépítik ezt a gyönyörű épületet, Svetozar Miletic, akinek az emlékműve lent, a tér közepén áll, azt javasolta, hogy ezen a helyen építsék fel a Szerb Nemzeti Színház épületét, de a javaslatát nem fogadták el – magyarázta Galambfi.

– És mi történt a színházzal? – kérdezte Galambka a kíváncsiságtól szaporán pislogva.

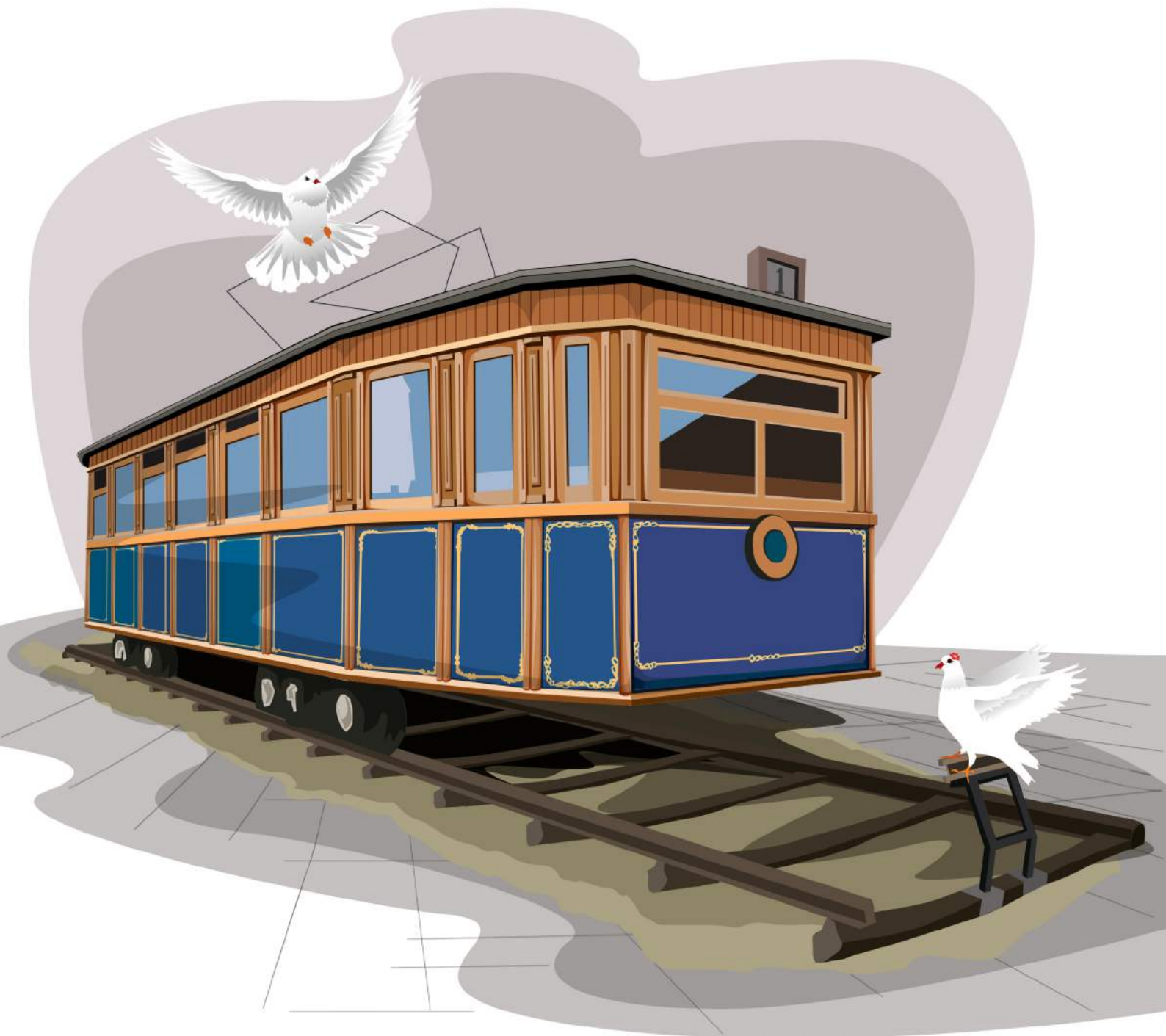
– Hát ott a színház épülete – mondta Galambfi és bal szárnyával a Színház téren emelkedő ragyogó fehér márványépület felé mutatott.

A SZERB NEMZETI SZÍNHÁZ

- Galambfi, ez az épület nem olyan régi, mint ezek itt a téren, és... – ámuldozott Galambka, félbeszakítva mondanivalóját.
- Tudom, mi hoz zavarba. A Szerb Nemzeti Színházat több mint százötven éve alapították – mondta Galambfi. – Érdekel, hogy hol volt, mielőtt felépítették ezt az épületet?
- Hát igen! – élénkült fel Galambka.
- Galambka, az hosszú történet.
- Van időm. Meséld el! – kérlelte Galambka.
- A színészek az előadásukat először szállodai termekben játszották, itt a téren és a közelben, akkor egy dúsgazdag ember eldöntötte, hogy új színházépületet épít, itt a *Vojvodina* Szálló udvarában.
- És? – nyitotta ki a csőrét Galambka.
- És felépítette.
- Nagyszerű! – bűgta Galambka.
- Egy télen azonban tűz ütött ki a színház padlásán és...
- ... akkor a tűzoltók először azzal a Szent Flórián haranggal harangoztak, aztán pedig vízzel teli hordókat hoztak és azzal oltották a tüzet – igyekezett Galambka befejezni a történetet.
- Sajnos, nem. A színház leégett. A színészek újból otthon nélkül maradtak egészen addig, ameddig nem költöztek be a Szokol Tornászegyesület nagy termébe.
- Ne emlegesd nekem a sólymokat, azonnal remegni kezdek – mondta Galambka.
- Végül, több mint száz év vándorlás után, a Szerb Nemzeti Színház saját épületet kapott.
- Jaj, de szeretem, amikor a történetnek jó a vége! – érzékenyült el Galambka.

„TRCSIKA“

Galambka, kicsit kitárta a szárnyait és jobbra tekintve, az utcasarkon megpillantotta a régi villamost.

– És mi ez? – kérdezett rá Galambfira.

– Ez a *Trcsika**. Ez ugyan villamos, a *Trcsika* pedig motorvonat volt, amely az újvidékieket szállította attól a fehér épülettől, amelyben a posta található, egészen a legszebb dunai strandig – magyarázta Galambfi.

– És a postán postagalambok dolgoznak?

– Galambka, a galambok már régen nem postáskodnak – mondta türelmetlenül Galambfi, amiért félbeszakították a történet felénél.

– Csak kérdem – mentegette magát Galambka. – És miért hívták a vonatot *Trcsikának*?

– Nem tudom. Lehet, hogy azért, mert akkora sebességgel haladt, amekkorával az emberek futottak, vagy azért, mert futottak utána, hogy felkapaszkodhassanak rá – találgatta Galambfi. – Egy bizonyos, rajta utaztak a *strandig*.

– Mit jelent az, hogy *strand*? – érdeklődött Galambka.

– A strand német szó és partot jelent – magyarázta Galambfi, majd folytatta. – Késő délután az emberek a *Trcsikával* mentek hazafelé. A *strandon* végül csak az örök maradtak, hogy még egy nagyon fontos dolgot tegyenek meg, mielőtt maguk is nyugovóra térnének.

– Mit? – kíváncsiskodott újra Galambka.

– Majd megtudod, ha elolvasod Miroslav Nastasijevic újvidéki költő *Vedd a nagy szöget* című versét – pislogott rejtélyesen Galambfi.

– Igen, de... - szégyenlősködött a fehér Galambka.

– Azt akarod mondani, hogy te még kicsi vagy és nem tudsz olvasni? – kérdezte Galambfi.

– Pontosan – vallotta be szégyenkezve Galambka.

– Jó, akkor majd én elmondom neked a versnek egy részletét – javasolta Galambfi, elhelyezkedett, és kezdte: - *Vedd a nagy szöget, várd meg az estét, a Dunát a homokba szögezed, hogy sohase szökjön el tőled.*

* Trčika/Trcsika (futóka) – régen így nevezték a strandra vezető kisvasutat Újvidéken

A SZERB MATICA

– Galambfi, megígérted, hogy elvezetsz az ostorfához a finom bogyókra! – mondta türelmetlenül Galambka.

– Elvezetlek, de várj egy kicsit, hogy megemészd a kenyérmorzsákat, amelyeket az imént ettél meg, nehogy rosszul legyél – mentegetőzött Galambfi.

– Jó, én sehova nem sietek – mondta Galambka miközben a teret bámulta. – Nézd csak, az a sarki épület az ostorfához vezető úton, miért nem olyan szép, mint a többi?

– Nem mindig volt ilyen. Valamikor cifra homlokzat díszítette, mellette pedig még egy épület állt, abban volt a Szerb Matica, mielőtt a mai pompás épületébe költözött. Ezt a régit lebontották.

– És mi az a *matica*? – újra Galambka.

– A matica szerbül méhanyát jelent. A méhek házat kaptárnak nevezik. Ők nagyon szorgalmasak, és mindent, amit megteremtenek, benne őrzik.

– Akárcsak az emberek – következtetett Galambka.

– Pontosan. Minden, amit az okos emberek teremtettek, a könyvekben található meg, és azok a könyvek közül sokat egy kicsit másmilyen *kaptárban* őriznek, amelyet Szerb Maticának hívnak.

– Csak azt nem értem, hogy miért kaptár a Matica szimbóluma, és miért nem galambfészek, amikor közismert, hogy mi a világ legokosabb madarai közé tartozunk! – elégedetlenkedett Galambka.

– Hát nem elég, hogy a béke madara vagy? – nyugtatgatta Galambfi. – Te még nagyon fiatal vagy, és ahhoz, hogy okos is légy, még sokmindent meg kell tanulnod.

– Hát, ma már eleget megtanultam Újvidékről – jelentette ki Galambka.

– Igen, de ez csak egy része mindannak, ami ezt a várost olyan széppé és különössé teszi – mondta Galambfi. Most pedig, az ostorfára repülünk, hogy falatozzunk az édes lila bogyóiból.

Már holnap, új kalandba kezdünk!

PÉTERVÁRAD

Pétervárad
vár

Duna

Trg
Slobode

ÚJVIDÉK

– Nemsokára beesteledik. Kigyullad a városi világítás, a csillagok is ragyognak az égen. A mai nap hosszú és fárasztó volt. Kedveseim, láthatatlan szárnyaitokat dugjátok a párnátok alá és aludjatok el. Álmodjatok szépeket! Álmodjatok erről a szép városról, amely hozzátok hasonlóan nő és terebélyesedik. A városnak, akárcsak a gyermeköltözéknek, kényelmesnek kell lennie, hogy jól érezzétek magatokat benne. Lehet, hogy a *galambszívű városról* elhangzott történetek egy számmal nagyobbak, talán nem minden volt teljesen érthető, de nemsokára minden kikristályosodik. Akárcsak Galambka, ti is sok mindent megtanultatok ma. Minden nap egy lépés, és ti is a magasba szárnyaltok a *csillagos éjig*. Csak kívánni kell... - mondta szinte suttogva Galambfi.

– Én kívánom – mondta álmosan Galambka.

– Tudom, Galambka. A barátaink is kívánják. Most pedig, jó éjszakát!

